

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 298.

V Ljubljani, v četrtek 30. decembra 1886.

Letnik XIV.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEČ“

edini katoliško-konservativni slovenski dnevnik

veljá za Ljubljano pri opravištvu ali v „Katol. Bukvarni“ prejemam:

Za celo leto predplačan 12 gl.
„ pol leta 6 „
„ četrt leta 3 „
„ jeden mesec 1 „

Za pošiljanje na dom se računi 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejemam za vse avstrijske dežele pa veljá:

Za celo leto predplačan 15 gl. — kr.
„ pol leta 8 „ — „
„ četrt leta 4 „ — „
„ jeden mesec 1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

Deželni zbor Kranjski

(Sedma seja, 30. decembra.)

Predseduje deželni glavar grof Thurn, vlado zastopata deželni predsednik baron Winkler in deželne vlade svetnik Hočevar. Ko se prebere in potrdi zapisnik zadnje seje in razdelé došle vloge in prošnje, se poročilo deželnega odbora o stoletnici deželne bolnišnice v pretres izroči finančnemu odseku.

Zatem poroča dr. Bleiweis o proračunu bolnišnega, blazničnega, porodniškega in najdenškega zaklada za l. 1887, ki se potrdijo z naslednjimi številkami:

A. Bolnišni zaklad:

Potrebščine bo 59.303 gold. 72 kr.
Zaklade 11.707 „ 9 „

Primanjkljeja . 47.596 gold. 63 kr., ki se ima pokriti iz deželnega zaklada.

Poročevalec je deželnemu odboru priporočal, naj bolnišničnemu vodstvu naroča, da naj se ne rabijo najdražja antiseptična obvezila, vsled katerih stanejo zdravila 6000 gold. na leto. Dežman je

ugovarjal, da je od dotičnega zdravnika pozvedil, da so taka obvezila potrebna, ker je skušnja pokazala, da mu malo kateri bolnik umrje, odkar rabi taka obvezila. Toraj bi ne bilo prav jih skrečiti. Dr. Vošnjak in poročevalec dr. Bleiweis pa mu odgovarjata, da se po drugih bolnišnicah, in celo na Dunaji taka obvezila ne rabijo v toliki meri, ne da bi bilo to ozdravljenju na kvar.

B. Blaznični zaklad:

Potrebščine bo 44.715 gold. 40 kr.
Zaklade 9.383 „ 51 „

Primanjkljeja . 35.331 gold. 89 kr., ki se ima pokriti iz deželnega zaklada.

C. Porodniški zaklad:

Potrebščine bo 5920 gold. 72 kr.
Zaklade 945 „ 60 „

Primanjkljeja . 4975 gold. 12 kr., ki se ima pokriti iz deželnega zaklada.

D. Najdenški zaklad:

Potrebščine bo 3883 gold. 19 kr.
Zaklade 333 „ 20 „

Primanjkljeja . 3549 gold. 99 kr., ki se ima pokriti iz deželnega zaklada.

Za njim poroča poslanec Šuklje o proračunu normalno-šolskega zaklada, ter v imenu finančnega odseka predlaga:

Slavni deželni zbor naj sklene:

1. Proračun normalno-šolskega zaklada za l. 1887.
s potrebščino 265.646 gold. 66 kr.
z zakladdo 21.469 „ 40 „
in s primanjkljajem 244.177 gold. 26 kr.
ali v okrogli svoti 244.200 „ — „
se odobri.

2. V pokritje tega primanjkljaja pobirala se bode l. 1887 10% naklada na celo predpisano svoto vseh neposrednih davkov, toraj zlasti od rednega zneska z vsemi državnimi prikladami vred pri zemljiškem, pri hišnorazrednem in pri davku od hišnih najemščin, pri pridobitini in dohodkarini po vsej deželi. Nedostatek v znesku 103.600 gold., kateri se potem še pokaže, naj se pokrije iz deželnega zaklada.

3. Deželnemu odboru se naroča, pridobiti sklepu pod točko 2. Najviše potrjenje.

4. V podrubrikah 1., 2., 3., 4., 6., 7., 8. rubrika II. „Potrebščina“ dovoljuje se c. kr. deželnemu šolskemu svetu revirement po dogovoru z deželnim odborom.

5. Dovoljuje se, one potrebščine normalno-šolskega zaklada za l. 1886, ktere so nastale vsled veljavnih naredeb deželnega šolskega sveta in deželnega odbora, pokriti iz blagajničnih zastankov leta 1886.

Baron Apfaltrern se oglasi pri splošnji obravnavi ter omenja, da bomo imeli za šolo skoraj že 300.000 gld. stroškov, kar je za našo deželo silno hudo breme. Šola ima namen, ljudi izobraziti za domače potrebe, višje izobraženje je pri jako majhnem delu potrebno. Toraj naj se skrbi, da se enorazredne šole kolikor mogoče po deželi razširijo, večrazredne šole pa zmanjšajo. Sicer se goji izobražen proletarijat. Otroci se v šolah premalo učé, v srednjih šolah se pa slabo obnašajo, kar se je pokazalo pri onesnaževanju Grünovega spominka, nemščina se premalo podučuje in vendar je potrebna, kakor se je povdarjalo v gališkem zboru in kakor je te dni pisala celó „Laibacher Zeitung-a“. Za nemščino se jako malo stori, v proračun postavljenih 600 gld. se ne rabi za nemščino, ampak za poslovenjevanje Kočevarjev. (Veselost.) Gledé meščanske šole v Krškem omenja, da jo hočejo zdaj posloveniti, ko je ustanovitelj zatisnil oko. (Klici: ne posloveniti, ampak odpraviti.) Naj se toraj ljudske šole tako vredé, da bode našim otrokom mogoče shajati tudi v drugih deželah.

Za njim se je oglašil deželni predsednik baron Winkler ter omenjal, da se nepotrebne šole ne delajo, da se kolikor mogoče dolgo čaka, preden se šole razširjajo in da demonstracije pri Grünovi svečanosti niso veljale pesniku, ampak ljudem, ki so bili svečanost osnovali. Dalje kaže na postavne določbe gledé učnega jezika in povdarja, da se deželni šolski svet teh določb drži. Nemščina se podučuje po deželi, kjer je potrebna. Učenci se po srednjih šolah dobro učé, kakor se je prepričal pri ogledovanju šol, slovenski otroci imajo dobro glavo za učenje tujih jezikov, in zmirom se vstreza željam starišev.

Dr. Vošnjak je nasprotoval Apfaltrernu rekši,

LISTEK.

Knjige družbe sv. Mohora za leto 1886.

Slovenski Pravnik.

(Spisal Ivan Tavčar. IV. snopič.)

V tem zvezku nadaljuje g. pisatelj že v tretjem zvezku začeto snov o pogodbah in o osebnih zadevah sploh. Govori o tako imenovanih cesarskih napakah, in kacega vpljiva so. Temu sledi razprava o oškodovanju zavoljo nadpolovičnega prikrajšanja, o stavi, o igri, o zavarovanju, o poravnavi. Omenja, da se dolg pri stavi in pri igri ne more sodnijsko iztirjati ter svari sploh ljudstvo pred nepremišljenimi stavami, igrami in priporoča opreznost pri zavarovanju in pri poravnavi na razsodnike ali na možé.

Govoreč o dobrostojstvu in o poročstvu razločuje navadno poročstvo in poročstvo z dostavkom „porok in plačnik“. Navadni porok se smé tožiti še le takrat, ko se je glavni dolžnik vsaj tirjal. Porok z

dostavkom „porok in plačnik“ se smé pa tožiti, ako-ravno upnik glavnega dolžnika ni nič opomnil na dolg.

V nadaljnjem poglavju se obravnava o spolnitvi pogodb in kje, kdaj in kako se mora dolg plačati. Temu sledi nauk o pobotnicah. Plačnik ima vselej pravico zahtevati pobotnico. Stroške pobotnice plača upnik, ako se nista že poprej drugače dogovorila.

Do sedaj so se obravnavale pogodbe sploh, a sedaj pridejo na vrsto posamezne. Prva se omenja: daritev. Ustno izrečena daritev je veljavna le takrat, kedar se je ob enem darovana reč tudi izročila obdarovanemu. Pismo pa veže, kedar se je naredilo pred notarjem. Daritve se zamorejo tudi preklicati radi nehvaležnosti obdarovanega ali pa tudi, če zagazi darovalec v revščino; in sicer smé zahtevati v tem slučaju samo postavne obresti od podarjene reči. Daritev smejo preklicati pa tudi upniki darileca, ako bi po nji škodo trpeli pri svojih tirjatvah.

Potem se razlaga nova postava, ktera določuje, kako se morajo varovati pravice upnikove proti hu-

dobnemu dolžniku, ki pred prodajo celó zemljišče opustoši in vse prodá, kar je le mogoče.

Manj važna je hranitna in posodna pogodba, s ktero se komu neporabljiva reč izroči v namenu, da jo smé nekaj časa brezplačno rabiti, zato je tudi le na kratko obdelana.

Velikega pomena je pa posojilna pogodba, zato je tudi razprava o nji in o dolžnem pismu obširnejša. Temu sledi odstopna pogodba ali cesija, s ktero upnik vse svoje pravice tretji osebi odstopi, tako, da stopi le-ta čisto na njegovo mesto.

Važna za kmeta je tudi pooblastilna pogodba, zato tudi našteva gosp. pisatelj vse mogoče slučaje, kedaj se zamore dati tako pooblastilo. Vendar snov o tem predmetu v četrtem zvezku še ni dokončana.

Važne, v življenje vsacega državljana globoko segajoče zadeve se toraj obravnavajo tudi v tem zvezku in sicer obravnavajo se, kolikor mogoče temeljito in poljudno, oživljeno z mnogimi izgledi, vzetimi iz praktičnega življenja. Nič prenapetih izrazov, ki v narodu še niso vkoreninjeni. Včasih so izrazi še preveč domači, kakor: „brišči“, „interesi“,

da je njegov namen, svetu kazati, kako strašno se na Kranjskem Nemci zatirajo. Šolskih zakonov ni zakrivila slovenska stranka, ampak naredili so jih liberalci, in mi smo jih morali sprejeti. Da bi otroci slabo napredovali, ni res, pač pa je res, da je preveč učenih predmetov. Apfaltrern je rekel, da naj se samo potrebne reči učé, na koncu pa je rekel, da bi se morala povsod podučevati nemščina, kakor da bi bila najbolj potrebna reč; saj naši kmetje ne hodijo vsi s krošnjami po svetu; gosp. baronu bi bilo to morda prav, ali bi mu bilo celó ljubo, ko bi se vsi od tod izselili, in bi prišli naseljenci tam kje iz Švabskega, kakor nekdanji Kočevarji. Pa to se ne bo zgodilo, ostali bodo tukaj na svoji zemlji. Naši srednješolci niso tako surovi, kakor jim je očital Apfaltrern; pri Grünovi svečanosti se niso surovo obnašali; ni se slišalo drugzega, kakor „živio“-klici in semtertje kako žvižganje, pa policija je tedaj vse prišla, naj so klicali že „hoch“ ali „živio“. Tudi mora omenjati, da svečanost ni veljala pesniku Grünu, ampak politiku Aueispergu (Dežman: oho! — med narodnimi poslanci: dobro, dobro!), ki je bil najhujši nasprotnik našega naroda in ga je zasmehoval v tej zbornici. (Dobro, dobro! — ugovori med nasprotniki.) Sicer pa so bile vse demonstracije provocirane. (Ugovori med manjšino — „dobro“-klici med narodnimi poslanci.) Gledé Krške meščanske šole omenja, da so raznotere občine dolenske že l. 1885 prosile pri deželnem zboru, da naj se omenjena šola prevzame na državne stroške, ali pa opusti (toraj ne posloveni), ker je treba za njo veliko plačevati, pa jako malo koristi donaša. Vsak učenec stane 173 gld., in bi kazalo jim raje dajati štipendije in jih pošiljati v Celjsko nemško meščansko šolo.

Tudi Dežman je hotel porabiti to priliko, da je v razgovor spravil Grünovo svečanost in olajšal svoje srce. Govorilo se je nedavno, da hoče manjšina zaradi Grünove svečanosti interpelirati deželnega predsednika. Gospodje so se pa menda zopet premislili in obravnavo o normalno-šolskem zakladu porabili v ta namen. Dežman je zlasti prijemal gosp. deželnega predsednika in se skliceval na česke poslance, zlasti na Riegerja, ki je baje hudo grajal napade na nemščino. Tudi deželni odbor Koroški je rekel, da se v sosedni deželi (na Kranjskem) ne zadostuje potrebam prebivalstva. (Korošci pa to že dobro vedó!) Gorenjci še na enorazrednih šolah zahtevajo poduk v nemščini. Dalje omenja Dežman, da donaša „Slov. Narod“ veleizdajalske članke, pa jih ne konfiscirajo, nemške liste pa precej denejo pod ključ. Oni ne smejo nič pisati. (Klici: „Wochenblatt!“) Kaj „Wochenblatt?“ „Wochenblatta“ nikjer ne berejo (krokot in velika veselost med narodnimi poslanci; deželni glavar pozvoní.) Pred par dnevi je „Laib. Ztg.“ povedala, da je celó škof prepovedal bogoslovcem brati omenjene liste. Ako najvišja cerkvena oblast tako sodi, mora pač kaj na tem biti, da pisava onih listov ni prava. Konečno še omenja, da v nobenem mestu nimamo take prikazni kakor v Ljubljani, kjer ima mestna nemška šola samo dva razreda, ter sklepa z besedami: „Dixi et salvavi animam meam“ — povedal sem in rešil svojo dušo. (Veselost med poslanci.)

Baron Winkler se še enkrat oglasi in zavrača napade Dežmanove ter dokazuje, da vlada zmirom postavno ravná, in da so vsa očitanja nasprotnikov neopravičena. Za njim poprime besedo dr. Blei-

weis in zlasti povdarja, da se nemščina na slovenskih šolah ne zanemarija; slovenski učenci se bolje naučé nemščine, kakor nemški slovenščine; ne vé, ali so prvi bolj talentirani od drugih, ali so slovenski profesorji bolj veščí. V nemške šole se vrtajo otroci, ker dobivajo veliko podpore; Dežman se zmirom poteguje le za nemške otroke, za slovenske pa ne; hučuje se, da se nemška šola ni razširila, dasi šteje le malo otrok; v Št. Petersko šolo hodi okoli 200 otrok, pa Dežman se ne poganja za njeno razširjenje, ker so otroci le slovenski. Naši ljudje ne hodijo samo med Nemce, ampak tudi drugam; na Nemško hodijo nemški Kočevarji, ki deželi prizadevajo veliko stroškov. Ako se je našim učencem očitala surovost, mora omenjati, a kako se obnašajo nemški burši na Graški in Dunajski univerzi, ne da hi se zaradi tega nasprotni gospodje hudovali nad njimi. Tudi dr. Bleiweis sklepa: „Dixi et salvavi animam meam“.

Za njim govori še poslanec Stegnar in zlasti zagovarja učitelje proti napadom Apfaltrernov ter dokazuje, da ne zanemarjajo poduka in da si na vso moč prizadevajo otroke podučiti v potrebnih rečeh. Da bi morala Krška šola zgolj nemška biti, ustanovnik gotovo ni hotel, treba pa je slovenščino bolj učiti, da se osnuje prava podlaga. Konečno še zagovarja „Narodno šolo“, ki veliko koristi ljudski šoli.

Poslanec Kersnik dejansko zavrača napad Dežmanov na slovensko slovstvo ter omenja, da med malimi narodi noben nima takega lepoznankega slovstva, kakor skromni narod slovenski, ki ga morda presega le narod danjski, in ako sta se res v nekem zavodu prepovedala dva slovenska lista, zgodilo se je je to po njegovem mnenju iz političnih ozirov. Besede Dežmanove pa pričajo, da med nasprotniki še ni izmrl Zelenčev duh.

Konečno besedo ima poročevalec, ki tudi zavrača nasprotnike, kolikor jih niso bili odpravili že predgovorniki. Povdarjal je, da pedagoška načela zahtevajo materni jezik kot naučni jezik, Dežmanu pa očital, da vsako leto prihaja z drugim dokazom za potrebo nemščine; lani se je sklicaval na kuharice, predlanskim na krošnjarje in letos na korporale. Toda statistika kaže, da izmed vojaških novincev vseh dežel se je samo na Kranjskem zdatno pomnožilo število njih, ki znajo nemški brati in pisati; kar je najboljši dokaz, da so trditve nasprotnikov neosnovane. Omenjal je tudi izreka njegovega, da „Wochenblatta“ nikjer ne beró, kar je zbudilo zopet veselost, potem pa se je pričela posebna obravnava, pri kateri je Dežman gledé 600 gld. za neobligatni poduk v drugem deželnem jeziku predlagal, da naj se predružači naslov tega izdatka in naj se deželnemu odboru tudi za to točko dovoli revirement. Poročevalec mu odgovarja, da je iz poročila deželnega šolskega sveta razvidno, da se je 700 slovenskih otrok učilo nemščine, okoli 200 Kočevskih otrok pa slovenščine. Da se ne bi mislilo, da je drugi deželni jezik le nemški jezik, in da se poduk slovenščine na Kočevskem ne bi smel plačevati iz teh 600 gld., zato se je naslov te številke natančno odločil. Revirement pa se ne sme dovoliti, ker bi sicer deželni zbor, ako bi mu bilo drago, v ta namen porabil vseh 16.000 gld. Pri glasovanju se nasvet Dežmanov zavrže in sprejme predlog finančnega odseka. Konečno se sprejmó vsi nasveti finančnega odseka tudi v tretjem branji.

Dalje poroča o prošnji učiteljske vdove Helene Čuk za pokojnino. Dovolí se ji za tri leta miloščina letnih 100 gold.

Ob 1½2. uri popoldne deželni glavar sklène sejo in prihodnjo sejo napové za torek 4. januarja.

Politični pregled.

V Ljubljani, 30. decembra.

Notranje dežele.

Cujmo češke Nemce, kaj sami pravijo, zakaj da so zapustili državni zbor. Izdali so namreč nekaj manifest na svoje volilce, v katerem jim ta svoj korak opravičevati skušajo. Glasi se: „Nemškemu narodu na Českem!“ Zvesto spolnovajoč svoje dolžnosti, posvečevali smo ves čas svoje delovanje v deželnem zboru deželnim zadevam, ter smo si v prvi vrsti prizadevali odpraviti najbistveneje narodne in politične potrebe nemškega naroda na Českem — in te so: odprava jezikovne neredbe od leta 1880 in pa odločitev nemških okrajev v sodnijskem in političnem

ozirom od českih, da ne bo nemščina v tolikojušnji nevarnosti, kakor je do sedaj. Večkrat smo predlagali obe ti težnji v deželnem zboru, da bi se odpravili, ter smo jih temeljito zagovarjali. Toda povsod smo govorili gluhim ljudem. Ker se je po najnovejšem odloku ministra Pražaka stvar še zdatno shujšala in je sovraštvo med obema narodoma še vedno večje, smo sklenili naše zahteve v deželnem zboru še enkrat ponoviti. Skušnje, kar smo jih do sedaj nabrali, nam pač niso dajale niti najmanjšega upanja, da bi že sedaj kaj dosegli, toda nadjali smo se, da se bo naša zahteva vsaj k razpravi pripustila. Ali dné 22. decembra je češka večina zavrgla naše zahteve, ki so bile le na obranjenju miru v deželi obrnjene, ter se je s tem nemški narod po Českem najhujše žalila, kajti žalila je nas, zastopnike njegove. S tem žale-njem naših čutil je pa v najtesnejši zvezi prepričanje našega naroda, da so žaljene tudi pravice, ki jih ima naš narod v Avstriji. Tako zvano „češko pravo“ usiljuje se nam v poslednjem Pražakovem odloku, ter seje in množí razpor med obema narodnostima, ktereга smo želeli odpraviti, da bi dali mir lepi deželi, kjer prebivamo. Večina češkega deželnega zbora je naše nade v tem oziru vničila in nas s tem prisilila, da smo zapustili prostore, kjer so gluhi za naše zahteve. Zato smo se po soglasnem sklepu dvignili iz deželnega zbora z zagotovilo, da nas ondi ne bo nihče videl, dokler ne bomo zadobili poročstva, da bodo ondi tudi naše želje spolnovali in na opravičene naše tožbe se ozirali. Dobro smo prevdarili, kako resnoben je korak, ki smo ga storili brez strasti, v popolni zavesti, da takošnemu postopanju deželnega zbora nasproti nismo smeli drugače ravnati. Vse to Vam sedaj objavljamo in pričakujemo, da se bodete popolnoma z nami strinjali in naš korak odobravalí, ki smo ga storili, da rešimo čast našega naroda. Sedaj pa bodimo edini in stanovitni in posrečilo se nam bo najti pot, po kateri pridemo do zaželenega miru. Zaupajmo veselega srca bodočnosti, kakor se to spodobi velikemu narodu, ki se zaveda svojih pravic. Nemci v Českem bodite edini! Tako manifest českih Nemcev.

Vojaških zdravnikov ne manjka le samo v Srbiji, temveč jih tudi v Avstriji še prav bitko pogrešamo. Pomanjkanje zdravnikov čuti se pri naši armadi po bolnišnicah, kakor tudi pri vojnih oddelkih samih. Za mirno dóbo predpisanih je v celi armadi 240 nadzdravnikov in to je najmanjše število, ki bi za potrebo še zadostovalo, toda še to ni napolnjeno. Ob začetku leta manjkalo jih je 150. Med letom se je primanjkljaj nekoliko skrčil in jih sedaj konec leta ne manjka več, kakor le še 112. Da ob takih okoliščinah zdravstvo trpi, je očitno in to temveč, ker je v mnogih slučajih moral doktorja medicine namestovati nadranocelnik, kar jih je namreč še ostalo iz prejšnje dóbe. Nadranocelnikov se novih nič več ne imenuje, ker so premalo učeni za zdravniško vednost in ti pa, kar jih je, tudi iz tega vzroka nimajo nade, da bi kedaj kaj več postali, kar so in navadno zapuščajo vojaško službo, kakor hitro nekoliko v leta pridejo ter se rajši kje na deželi naselijo in ljudi zdravijo, kolikor ravno znajo. Vedno manj jih je v vojski. Njihovo sedanje skupno število ni višje nego 49. Vojno ministerstvo jih pa tudi rado odpušča, kakor mu tudi zdravnikov manjka, ker mu je na tem ležeče, da bo imel samo izborne zdravnike in doktorje vsega zdravilstva za vojaške zdravnike, ki bodo kaj več znali, kakor le mrzle mokre obveze napravljati in obliže pokladati. Zato je tudi določilo, da pojde vsako leto 17 polkovnih zdravnikov, ki se sami za to oglašijo, na klinike slavnih profesorjev, kjer se bodo vežbali v posebnih strokah in vědah. Taki polkovni zdravniki so oproščeni vsake vojne službe, plačo pa dobivajo popolno.

V **Hercegovini** pokazale so se v poslednjem času zopet črnogorske roparske čete, ki so pobrale kar so dosegle, potem se pa zopet nazaj umaknile kjer jih za črnogorsko mejo avstrijska roka pravice ne more več doseči. Sarajevska deželna vlada si misli, da imajo te roparske čete več političnega, kakor pa socijalnega, oziroma tolovajskega pomena. Prej ko ne jim bo nalogo Hercegovce opozoriti na sosesčino Črne gore, na katero se smejo zanašati, če bi spomladi po Balkanu ravno kaj vreti jelo. Da bi bila Črna gora v tem slučaju Avstriji prej nevarno gujezdo, kakor pa zavetje, ako bi se res vnela kaka avstrijsko-ruska vojska, pri kateri bi po mislih nekterih hrvaških politikarjev tudi po Bosni in Hercegovini vriščalo, je skoraj verjetno. Manj verjetno pa je, da bi jo Avstrija v tem slučaju pustila nezastraženo, kakor je sedaj. Po drugi strani se pa zopet Nikolaju ne more očitati, da bi se bi bil do sedaj proti nam neprijazno obnašal, če prav je dober prijatelj Rusije. Nikolaj sam trdi, da je prijatelj Avstrije in da ji ne želi nič slabega. Pri vsem tem ima pa kot človek že toliko človeških slabosti, da bi se ne branil Bosne in Hercegovine, če bi mu jo car na krožniku ponudil.

Vnanje države.

Bolgarska deputacija je menda kneza Aleksandra Battenberga v Kolinu toliko pregovorila, da je obljubil v Sofijo priti in volitev sprejeti, če bi ga sobranje zopet soglasno sprejelo. Vsled tega so šii menda poslanci tudi najpoprej v London namesto v Pariz. Kakor radi bi to novico verjeli, je vendar pri najboljši volji ne moremo verjeti, ker Battenbergu nikakor ne pripisujemo tiste kratko-

„kvitenga“, ker so dobri izrazi za te pojme povsod že znani. Kot napake imamo omenjati le: „brez da“ in „sklenen“; druge smemo na račun stavcev zapisati.

Izrazili bi morebiti le željo, da bi bilo v knjigi še več uzorcev pogodb, pobotnic itd. in da bi se morebiti večkrat pristavilo, v katerem paragrafu občinskega državnega zakonika je to ali ono določilo.

Naj bi to knjigo pridno in pazljivo prebirali vsi, kateri imajo kaj opraviti z gosposko; zlasti pa župani in duhovniki, da bodo vedeli svojemu bližnjemu prav svetovati in tako ga obvarovati mnogih stroškov. Kolikokrat se toži naš kmetič, ko bi mu pravdoznanec lahko kaj povedal, da je njegova reč zgubljena. Koliko prepira, koliko stroškov in družih situosti provzročujejo take tožbe! Da bi se prepgosto toževanje preprečilo, da bi vsak kmet se poučil kaj je pravica, zato se je lotil g. pisatelj spisovanja: „Slovenskega Pravnika“. Dal Bog, da bi ta namen dosegel! (Dalje prih.)

vidnosti, po kateri zapeljan bi to ponudbo zamogel sprejeti. Kar zviškoma bi sledila ruska okupacija in prav mogoče v nekem položaji tudi avstro-ruska vojska. Rusija bi se Battenberga branila za žive in mrtve; kar knez Aleksander tudi sam dobro vé. Kje pa nima poroka, da bi se, če bi šel res tje doli, le teden ali mesec dni držati mogel na prestolu. Gotovo ni tako nespameten, da bi take obljube delal.

Med *Macedonskimi Bolgari* jelo je silno vreti in se je vsak čas bati, da izbruhne upor na dan, ki se bo v prvi vrsti proti Turčiji dvignil. Turčija to tudi čuti in se na obrambo pripravlja. Nakopičenih ima ondi 113 batalijonov pehote, 5 polkov konjstva in 32 polkov topništva. Gledé topništva pač ni verjetno, da bi ga Turčija 32 polkov v Macedoniji imela; dobro, če ima vsa njena vojna 32 polkov topništva ali vsaj ne veliko več.

„Novoje Vremja“ pravi, opiraje se na izvestna sporočila iz Pariza, da je *nemško-francoska vojska* bodoče leto neizogibljiva in sicer, da misli Nemčija prva za puško prijeti, sicer bi Bismark ne bil rekel, da se v nemškem državnem zboru vojni predlog mora sprejeti. Rusija sedaj ne sme nič več pripuščati, da bi bili Francozje zopet tepeni in mora zaradi tega že sedaj na potrebne priprave misliti. — A da bi Nemčija prva napadla, na to ni misliti, ker si Nemčija od Francozov nobenega svetá več ne želi in po osveti pa tudi ne hrepeni. Dalje bi moral do spomladi cesar Viljem umreti, kajti dokler bo on živel, njegovi vojaki ne bodo nobene države napadali. Sploh pa Rusi, naj bodo državniki ali ne, ravnokar jako veliko govoré o bližnji vojski v bodoči spomladi, pri kateri se mora, po ruskih nazorih, Avstriji posebno hudo goditi, kajti Rusija jo bo neki grozno zgrabila. Prav zaradi tega, pravijo ravno tisti ruski krogi, se ji pa tudi Nemčija čedalje bolj odteguje, ker je prepričana, da ji Avstrija zaradi slabe (?) svoje armade in razritih (?) financ ni zadosti zanesljiv sosed. Na ta način spomladi drugega ne kaže, kakor že dolgo napovedani veliki evropski boj ali pa — splošno razoroženje. Bismark je sam rekel, da sedanjega oboroženja Evropa na dolgo ne more prenašati. Francozje sami pa tudi ne marajo posebno za boj, sicer bi vojni minister Boulanger ne bil svoje vojne zahteve znižal od 400 milijonov frankov na le 43 milijonov. To nikakor ne kaže na boj, niti na njegove priprave, pač pa na mir. V tem smislu smatrati je tudi govor ravno tega moža pri oficirskem banketu, da je vladam prva naloga, ohraniti mir v Evropi tako dolgo, dokler se to le strinja s častjo in javno varnostjo. Prav sedaj, pravi Boulanger, bila bi vojska za nas velika nesreča, s katero povod boj pričenjati ni v nikakem razmerji.

Časnikarske race peči mora biti pač dober zaslužek, sicer bi se tega rokodelstva nekteri ljudje ne držali tako trdovratno. Največ se s to obrtnijo pečajo ljudje na Dunaji, od koder jih potem na vse kraje sveta razpošiljajo. Jako priljubljene so jim one o ruskem caru, kteremu vse mogoče in nemogoče hudodelstva na glavo vsipajo. Minulo jesen spustili so po celi Evropi novico, da je car svojega adjutanta grofa Reuterna vstrelil. Sedaj je dokazano, da tista novica ni bila nič drugega, kakor jako debela raca, ki so jo na Dunaju spekli in pečeno po svetu poslali. Car namreč že dolgo časa ni imel nobenega adjutanta, ki bi se bil za Reuterna pisal. Pač je bil eden tega imena, ki je že pred več meseci čisto naravne smrti umrl. Na Dunaji se za to raco niso kaj prida zmenili, da niti preklicali jo niso in so takoj na to drugo med svet spustili, ki so jo v Trstu prestregli. In ta se glasi, da so ruskega cara ubili. Svet se je začudil, ob enem pa tudi že sam rekel, saj ni res! Tretja raca, oziroma prva pogreta, poslala se je te dni po svetu in zopet o ruskem caru in nemškem vojaškem pooblaščenцу Villame-u, kterega naj bi bil car vstrelil in to menda za praznike! — Villame je pa ravno te dni svoji družini v Potsdam pisal, da je zdrav in vesel. Dobro bi bilo tisto gospodo na Dunaju poznati, ki take laži med svet trosi, da bi časnikarji v bodoče nobenega takega telegrama več ne sprejemali iz njenih rok. Ako se ne motimo, bo tudi novica o blaznosti ruskega cara iz tistega vira, kakor so bile prve tri in bo vsak vedel, koliko je vredna.

Izvirni dopisi.

S Planine, 28. decembra. Vsled obilnega dežerja v sredi tekočega meseca in kopnenja nad meter debelega snega v gorovji Javornika, od kterega se naša reka Unec napaja, in vsled pritoka hudournikov iz gorovja Hrušice in podzemelske vode iz Hotedršice, ktera po obilnem deževju pod Grčarovcom iz sicer suhih votlin vun bruba, je naša Planinska dolina že od 18. decembra vsa preplavljena. Poštna zveza z Rakekom je toraj pretrgana in hodi začasna naša pošta v Logatec, ker zveza z Rakekom je le po četrtturni prevoznji v čolnu mogoča. Iz dveh vasi: iz Laz in Jakovice, so se zamogli božične praznike k božji službi ljudje pripekljati le v čolnih.

Imela pa je naša revna šolska mladina vendar zopet letos veseli božič. Pri lepo ozaljšanim in razsvetljenim božičnim drevesu bilo je že 23. decembra 48 učencev in učenk, nekteri deloma in drugi s celo zimsko obleko obdarovanih, ktera se je oskrbela iz bogatih darov naše svitle kneginje Matilde Windischgrätz-ove, princezinje W. in mlajše princezinje Luize. Nazadnje, po razdeljenji obleke, pa je bilo še 65 otrok skupno razveseljenih s štrucami in sadjem.

Presvitli in milostljivi knez Hugo Windischgrätz pa je podaril tudi drugim siromakom naše duhovnije za božičnico 100 gld., kteri so bili razdeljeni že 22. decembra. Zraven domačih revežev bilo je tudi drugim duhovnijam v obližji, kjer ima knez svoje gozde in posestva, poslanih 200 gld. za ondašne siromake. Ta hvalevredna miloščina v veselje nedolžnih otrok in podporo revežev se ponavlja že mnogo let.

Vsoja si toraj župnijstvo, da izreka vročo zahvalo presvitlemu knezu in svitli knežji rodovini za vse blagodušne darove revežem in tako umestno razveseljenje uboge šolske mladine.

Bog ohrani še mnogo let to presvitlo in krščansko knežjo rodovino Hugo Windischgrätz-ovo pri ljubem zdravju in obilnem blagoslovu. F. R.

Iz Gorice, 27. decembra. Pred par dnevi praznovali smo, bodisi v cerkvah ali doma pri svojih, ono za nas presrečno noč, v kateri je rojen bil pred blizo 19 stoletji naš Rešenik in Zveličar. Angelji nebeški prepevali so takrat: „Slavo Najvišjemu in mir ljudem na zemlji“. S tem dogodkom pričela se je sveta družina in ž njo sv. katoliška cerkev. Da se je izcimila iz tako priproste in revne družinice tako ogromna družba, moral je vsekako biti njen začetek kaj nenavadnega in čeznaturnega. In res ta družina bila je sveta, kajti Sin Božji ponižal se je tako nizko, da bi nas vzdignil in rešil iz globokega brezna, kamor smo se z grehi bili pogreznili; da, še nižji kot mi, je hotel biti s tem, da je prišel na svet od vseh zapuščen v najpriprostejšem Betlehenskem hlevu. Sv. družinico vezala je pa sveta ljubezen in najpopolnejša harmonija.

V naših družinah in družbah, kamor je že posijalo solnce „razsvita“ in vsakoršne „svobode“, naletimo pa žalibog le na sebično in grešno ljubezen, ktera ne more imeti dolgega obstanka in dobrih posledic. Od nekđaj sém, posebno pa zdaj, ko nam pretijo od vseh strani sovražniki najboljše omike in pravega blagostanja, kteri delajo pod krinko „humanitete“ le proti dosledni in neupogljivi sv. cerkvi ter skrbijo samo za svoj dobiček in korist, želi in zahteva izrecno sv. cerkev, da se ima vsaka krščanska družina in družba vrediti in vravnati po izgledu prve svete družine, češ, ta je edina pot, po kateri bi se dalo zboljšati sedanje žalostno socijalno življenje. Vse drugo ugibanje in razmotravanje o zboljšanju družbinega življenja ne izdá ničesa ter bode občni položaj narodov zmiraj žalostnejši in nesrečnejši in sicer dotlej, dokler se ne obrnejo v dejanje besede sv. matere, kajti samo ustanovnik sv. cerkve izreči je mogel: „Jaz sem pot, resnica in življenje“.

Hvala Bogu, da te besede sv. cerkve, posebno pa sedanjega sv. očeta, niso ostale brez sadú. Po celem katoliškem svetu snujejo se na podlagi cerkvenega duha različna društva, kterim je v prvi vrsti skrbeti za duševno in materialno blaginjo nesrečnih in zapuščenih družin, od kterih je odvisen položaj cele države in celega človeštva. Ena takih družb je družba sv. Vincencija Pavlanskega, ktera ima svojo podružnico tudi pri nas. Po vsi pravici smem primerjati to društvo neizmernemu morju, ktero sprejema vodo iz vseh krajev ter jo potem oddaja potrebnim krajem. Razven tolikih ubogih družin podpira tudi uboge dijake večidel z dežele. Kako da hoče posnemati to društvo sveto družinico med živinčeti v Betlehenskem hlevu, pokazalo je na sveti večer. Priredilo je namreč prav lepe jaslice, ob kterih so deklamovali in prepevali dijaki različne božične pesmi s tako spretnostjo, da so se povabljeni kar čudili. H koncu dobil je vsak polno naročje oblačil, sladkarij in drugih spominkov. Čestitam društvu, da si je tla popolnoma vtrdilo ter svoj delokrog že tako na daleč razširilo še ne prav v dveh letih. Zraven tega pa želim, da bi se društvo z vso močjo upiralo kakemu posilnemu razločku gledé narodnosti, ktera mora biti, kakor povsod, posebno pa tu, podrejena višim in plemenitnejšim namenom. Kajti v Gorici je v ustih večine in žur-

nalistov vsak Slovenec „sklaf“ (suženj), barbar in panslavist. Žalibog, da je tako!

O drugih naših društvih (posebno slovenskih) za zdaj molčim. Lahko se nam Slovencem naši sosede posmehujejo, kajti nesloga je pri nas velika in to celó v društvu, ktero bi imelo biti celi deželi v izgled.

Kakor so iskali trije modri iz Jutrovega sveto družino, iščimo jo tudi mi in prizadevajmo si jo posnemati; kajti ona je vzor in edini izgled pravega družinskega in družbinskega življenja.

Prijatelj društvu sv. Vincencija od prvega njegovega početka.

Domače novice.

(Božičnica v otroški varovalnici pri sv. Florijanu.) Nedolžnih otročičev dan ob 3. uri popoldne je bil v tem človekoljubnem zavodu jako vesel. Po stari šegi se je obhajala božičnica, ktero je pričel mestni župnik in vodja preč. g. J. Rozman s primernim ogovorom do otrok in navzočnih dobrotnikov. Otročiči so se v petji, deklamovanji in vajah kaj dobro obnesli, a najbolj razveselil jih je bogat dar, kterega je bil sleherni deležen, vso lično obleko in še kolač povrh. Navzočni so bili: Gospod deželni glavar grof Thurn, pokroviteljica gospa baronica pl. Wurzbach, dvorni zvonar A. Samassa in še mnogo druge gospode. Kakor se je božičnica z molitvijo začela tako se je tudi sklenila. Zavod, ki se vodi popolnoma v krščanskem duhu, bodi vsem dobrotnikom toplo priporočen.

(„Slavec“) napravi svojo novoletno veselico v soboto zvečer dne 1. januarja v čitalnični restavraciji ob govoru, petji, godbo in prosto zabavo. Udje imajo prost ustop, neudje ga pa vplačajo po 30 kr. za osebo. Začetek je ob 8. uri.

(Povezil se je,) v ponedeljek jutro na Dunajski cesti blizo znamenja sv. Janeza pri Trzini Majdičev hlapec, ki je vozil moko iz Jarš v Ljubljano. Hotel je skočiti na voz, pa mu je uneslo; revež je padel pod voz, kolo mu skoči na glavo in jo zmečka. Ostal je na mestu mrtev.

(Trije streli) iz topov na Gradu opozorili so danes zjutraj proti četrti uri Ljubljanske meščanje, da je v mestu ogenj. Gorelo je na Glavnem trgu blizo rotovža v I. nadstropji zadej, kjer se je vžgala velika kopica nagromadenega lesa in šote — kako — se ne vé. Gasilci so bili kmalo na mestu in so Ljubljano napeljali na kraj pogorišča.

(Vabilo) k veselici, kojo priredi čitalnica Kranjska dne 31. decembra 1886. l. Vspored: 1. Godbeno sviranje. 2. Igra (Kamerun). 3. Šaljiva loterija. Začetek ob 8. uri zvečer.

(Vabilo k veselici), ktero priredi narodna čitalnica v Kamniku v soboto dne 1. januarja 1887. Začetek ob 1/2 8. uri zvečer. Spored: 1. Deklamacija. 2. Igra v enem dejanji. 3. Loterija.

(Vabilo.) Odbor čitalnice Cirkniške vabi p. n. gg. društvenike k nje občnemu zboru dne 2. januarja 1887 ob 5. uri popoldne s sledečim sporedom: 1. Nagovor predsednika. — 2. Poročilo tajnikovo. — 3. Poročilo blagajnikovo. — 4. Volitev dveh pregledovalcev računov. — 5. Volitev novega odbora. — 6. Posamezni predlogi in nasveti.

(Za dijaško kuhinjo v Ptuj) so darovali v novi nastopni posneme vredni gospodje: dr. J. Šegula v postojni 15 gold.; dar iz Rajhenburgu 10 gold.; č. g. R. Šuta, župnik v Zaverču 12 gold.; g. Jakob Žnidaršič, gimnaz. profesor v Sarajevu 5 gold.; č. g. Franc Rošker, kaplan pri Malinedelji 3 gold.; g. dr. Dragotin Prus, zdravnik v Konjicah 4 gold.; č. g. Svoimir Črnenšek, kaplan v Loki 4 gold.; č. g. Janez Tikvič, duhoven v bogoslovju v Gradcu 1 gold. 50 kr.; trudoljubni gosp. Ivan Vrtnik v Ormoži je nabral in poslal 45 gold. 50 kr. in sicer so darovali: g. dr. Ivan Geršak, c. kr. notar mes. podpornik za celo šolsko leto 15 gold.; g. dr. J. Petovar, odvetnik, celoletno 12 gold.; č. g. J. Canjkar, župnik 10 gold.; g. Jakob Sinko, posestnik 5 gold.; g. dr. Anton Žizek, zdravnik, mesečno 1 gold.; g. dr. Ivan Omulec, odvetnik 1 gold. 50 kr.; G. Alojzij Mikl, trgovec mesečno 1 gold.; Gosp. Jaka Kovatič, učitelj v Ljutomeru nabral in poslal 4 gold. in sicer od g. B. Kocbeka, c. kr. davk. kontrolorja za mesec januar 1887 1 gold.; g. Josip Freuensfeld, učitelj, daroval 1 gold.; slavni „Šnup-šnap-šnoroveci“

2 gold.; č. g. Jakob Kolednik, župnik v Hajdinu, je daroval dežo slanine; č. g. Jernej Ciringer, umirovlj. župnik v Račjem 1 gold.: g. J. Majer v Slivnici 2 gold.: Vsem premilim dobrotnikom izrekamo najsrčnejšo zahvalo, ter jim želimo „veselo novo leto“. — Nadaljne milodare sprejema č. gosp. Benko Hrtiš, minoritski gvardijan v Ptui.

(V Mariboru) imeli so te dni sv. misijon, ki je posebno nemške liberalce hudo v oči bodel. Niso si mogli brzdati sovraštva, da bi ne bili strastno zabavljali čez oo. Jezusove družbe, ki so ta misijon imeli in čez verno ljudstvo, ki jih je poslušat hodilo. Ni jim všeč, da so vernike tolažili z nebeškim plačilom, grešnikom pa grozili se s peklenškimi mukami, češ, to se dandanes z novodobno učenostjo več ne strinja. Naj si liberalni Nemci svoje brezverstvo le za se obdrže, mi verni Slovenci jih ne zavidamo zanje, pač pa jih pomilujemo zaradi duševne slepote.

(Agitacija) za ustanovitev podružnic društva sv. Cirila in Metoda pričela se je, hvala Bogu, tudi že po Istri, kjer bi bile take podružnice nepopisljivo potrebne. Prvič deluje ondi laško društvo „Pro patria“ v duhu nemškega „Schulvereina“, t. j. kakor prvi Slovane ponemčuje, tako jih druga polahuje. Take podružnice bi se izvestno najprej in najbolj gotovo ustanovile, če bi se duhovščina in učiteljstvo skupno tega dela poprijela.

(Jadrnica „Calunia“) vžgala se je v Reški luki in je ni bilo več moč rešiti. Izvlekli so jo venkaj na plano, kjer je plamen kmalo vse vrvičje in jadra vničil, jambori so pa tudi kmalo drug za drugim pocepali deloma na krov, deloma v morje. Kar je ostalo, potisnili so mornarji v neko od Reke bolj oddaljeno istersko luko.

(Razpisana) je služba vjetniškega paznika na Ljubljanskem gradu. Nese 260 glđ. letne plače, 25% aktivitetne doklade, stanovanje, krub, obleko, kurjavo in svečavo. Prošnje v 4. tednih državnemu pravdnistvu v Ljubljani.

Telegrami.

Trst, 30. dec. V včerANJI seji deželnega zbora sklenile so se resolucije, ki bodo v državnem zboru prosile za narodno-gospodarsko odškodnino zaradi odprave proste luke in pa, da naj se v Trstu napravi laška univerza ali pa vsaj pravna fakulteta.

Budapešt, 30. dec. Državni tajnik Baroš imenovan je za komunikacijskega ministra.

Poznanjsko, 29. dec. Sinoči je tukaj umrl voditelj Poljakov, Kazimir Kantak, star 63 let. Bil je izboren in navdušen govornik.

Beligrad, 29. dec. Mejna komisija ob neki Bregova priznala je pravdni svet ob Bregovi Avstralske državi. Protokol se je podpisal in obema vladama predložil.

Petrograd, 30. dec. Kaulbarsa je dal car na razpolaganje vrhovnemu vojaškemu zapovedništvu v Petrogradu.

London, 30. dec. Iddesleigh sprejel je bolgarsko deputacijo jako ljubo in jo je povabil s saboj, da si ogleda njegov grad pri Escetru, kjer bo tudi navzoč prejšnji generalkonzul Sofijski, Lascelles.

Carigrad, 30. dec. Gadban paša poklican je v Carigrad.

Umrli so:

28. dec. Cecilija Simončič, delavčeva hči, 4 mes., Rožne ulice št. 7, Tumor cerebri.

V bolnišnici:

28. dec. Ivan Iber, trgovec, 46 let, oslabljenje mož.

Tujci.

28. decembra.

Pri **Matiču**: J. Paver, zasebnik, iz Londona. — W. Flueher, zasebnik, iz Londona. — Baron de Fin, c. k. polkovnik, iz Pulja. — Volčič, posestnik, iz Žužemberka.

Pri **Stonu**: Janez Mattner, potovalec, z Dunaja. — E. Legat, c. k. kapelan, iz Lipice. — Burgstaller in Juvančič, zasebnika, iz Zagreba. — E. Prelesnig, zasebnica, iz Št. Petra.

Pri **Bavarskem dvoru**: Lechner, kupčevalec, iz Monaka. — Skok, kupčevalec, iz Mengša.

Pri **Virantu**: L. Gradišnik, zdravnik, iz Vranskega. — Janez Jamšek, župan, iz Poddrage. — Jožef Božič, občinski odbornik, iz Poddrage.

Pri **Avstrijskem caru**: Flor. Wušnik, zasebnik, iz Ljubljane.

Pri **Južnem kolodvoru**: And. Čekada, zasebnik, iz Linca. — M. Kattič, zasebnik, z družino, iz Breze.

Izdajatelj in odgovorni tvednik Josip Jerič.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
29.	7. u. jut.	732.64	— 4.6	sl. vzh.	oblačno	0.50
	2. u. pop.	730.14	— 3.0	brezv.	megla	sneg
	9. u. zveč.	730.36	— 1.4	brezv.	oblačno	

Zjutraj in zvečer oblačno, popoldne gosta megla. Po noči je padlo nekoliko snega. Srednja temperatura —3.0° C. za 0.1° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

30. decembra

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 50 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 30 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 80 „
Papirna renta, davka prosta	100 „ 95 „
Akcije avstr.-ogerske banke	880 „ — „
Kreditne akcije	294 „ 10 „
London	126 „ 10 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 96 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 97 „
Nemške marke	61 „ 82 1/2 „

„Missa ss. Cordis Jesu,“

ktero je za možki zbor žveteroglasno postavil ter prečast. gospodu Matiji Erjave-u, dekanu vipavskemu, poklonil Janez Pogačnik (organist v Vipavi).

Dobiva se pri skladatelju in v „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani po 60 kr. (2)

== Nova izdaja. ==

V podpisani bukvarni izšla je ravno kar nova izdaja

„Molitve,

katere naj se kleče opravljajo, po ukazu papeža Leona XIII. v vseh cerkvah svetá po vsaki tihi sv. maši.“

Obsega tudi najnovejšo invokacijo k sv. nadangelu Mihaelu. — Tiskane so molitve na prav lične podobice in velja 100 komadov 2 glđ.

Katoliška bukvarna

(22) v Ljubljani, stolni trg šte. 6.

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice, registrovana zadruga z neomejenim poroštvom v Ljubljani,

prične z novim letom 1887 delovati na podlagi prenarjenih in po e. kr. deželni kot trgovski sodnji v Ljubljani potrjenih pravil z neomejenim poroštvom ter vabi k obilnemu vstopu zadržnikov.

Osební in realni kredit se daje proti menici, oziroma na hipoteke zadržnikom, ki so vplačali opravljeni delež s 5 goldinarji ali glavni delež z 100 goldinarji in podpisali zadržna pravila.

Hranilne uloge sprejemajo se od vsacega, ali je deležnik (ud) društva ali né, in se obrestujejo po 4 1/2 % (od sto).

Uradnica se nahaja na Marije Terezije cesti hiš. št. 3. (Smoletova hiša). — Uradni dan je vsak torek od 9. do 12. ure popoldne.

Prošnje za posojila sprejemajo se vsak dan. — Hranilne uloge sprejemajo in izplačujejo se pa le vsak uradni dan.

Ljubljana, dné 28. decembra 1886.

Ravnateljski odbor.

Vožnji red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Iz Beljaka v Ljubljano.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 918 po noči	št. 1714 zjutraj	št. 1716 dopoldne	št. 1712 zvečer
Ljubljana j. k.		6:40	11:40	6:25
Ljubljana R. k.		6:44	11:45	6:29
Vižmarje		6:53	11:55	6:38
Medvode		7: 4	12: 7	6:49
Loka		7:17	12:21	7: 2
Kranj		7:31	12:38	7:16
Podnart		7:48	12:56	7:33
Radovljica		8: 5	1:14	7:50
Lesce		8:12	1:24	7:58
Javornik		8:29	1:46	8:15
Jesenice		8:39	1:57	8:23
Dovje		8:56	2:18	8:40
Kranjska gora		9:21	2:48	9:04
Rateče-Bela Peč		9:37	3: 3	9:18
Trbiž		9:55	3:20	9:33
Trbiž		št. 904	št. 916	št. 902
Trbiž	3:58	11:07	3:41	
Thörl-Maglern	4:11	11:17	3:55	
Podklošter	4:25	11:27	4:11	
Fürnitz	4:40		4:27	
Toplice Beljak (ostaj.)			4:35	
Beljak drž. ž. (ostaj.)	4:54		4:46	
Beljak j. k.	4:58	11:50	4:50	
	zjutraj	dopoldne	popoldne	zvečer

Osobni vlaki				
Postaje	št. 915 dopoldne	št. 903 popoldne	št. 957 popoldne	št. 917 zvečer
Beljak j. k.	11:51	4:42	5: 8	10:45
Beljak drž. ž. (ostaj.)	11:56		5:14	10:58
Toplice Beljak (ostaj.)	12:02		5:20	
Fürnitz	12:10		5:30	11:14
Podklošter	12:24	5: 7	5:50	11:40
Thörl-Maglern	12:36		6: 3	11:59
Trbiž	12:48	5:26	6:16	12:18
Trbiž	št. 1711	št. 1713	št. 1715	
Trbiž	4:10	6:20	1:10	
Rateče-Weissenfels	4:26	6:36	1:30	
Kranjska gora	4:40	6:49	1:46	
Dovje	5: 6	7:14	2:19	
Jesenice	5:26	7:34	2:43	
Javornik	5:32	7:40	2:50	
Lesce	5:51	8:04	3:15	
Radovljica	5:57	8:11	3:22	
Podnart	6:15	8:25	3:44	
Kranj	6:33	8:55	4: 2	
Loka	6:49	9:13	4:20	
Medvode	7:05	9:28	4:34	
Vižmarje	7:17	9:41	4:46	
Ljubljana R. k.	7:26	9:50	4:55	
Ljubljana j. k.	7:30	9:55	5:—	
	zjutraj	zvečer	popoldne	

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Zahvala.

Vsim častitim prijateljem, znancem in občinstvu sploh, ki so se vdeležili pogreba ljubljene in pre-rano umrle nam blagorodne gospé

Barbare Bacher,

posebno pa velečastiti duhovščini domači in iz so-sednih župnij za svečani spreved, gg. e. k. sodnijskim in davkarskim uradnikom za vdeležitev in gg. pevcem za ginjaivo petje, izrekam v svojem in v imenu svoje obitelji najsrčnejšo in najtoplejšo zahvalo.

V Velikih Laščah, dné 28. dec. 1886.

Daniel Šušljaj,

e. k. okrajni sodnik.